

LA CAMPANA DE GRACIA

ASOCIACIÓN MUNICIPAL
MADRID

30 OIS.

ROYAL CONCERT

Marqués del Duero, 106

EXITO DE

Carmen Fontana

MERCEDES CROS - P. MARQUES

M. SOLDEVILA - F. RODENAS

PAT! BLAU

PELAI, 1

Local completament reformat, el més adequat per a passar les vetlles d'hivern

Totes les nits grans concerts pels eminents professors senyors Escolá, Tormo i Cáceres

Unica casa que gasta la riquíssima llet de les «Lleteries de Catalunya»

OSTRAS de Marennes y Arcachón

::: Mariscos, etc. :::

La Ostrícola Marennaise

VENTAS AL POR MAYOR Y DETALL

Boquería, 27

Teléfono 2785 A.

**BICICLETES
MOTOR**
Accesoris i Sports

SANROMA

Balmes, 62 - Telèfon 1445 A - BARCELONA

EDEN CONCERT

Music-Hall de primer orden - Asalto, 12 - Tel. 3332 A.

GRAN ÉXITO DE

Granito de Sal Georgina Violeta

Y

Encarnita Márzal

CASA BON TEMPS

QUINTANA, 7. BARCELONA. TELÉFON 3541. A.

...ESPECIAL PER A MENJAR
**OSTRES FRESQUES
PEIXOS i MARISCOS**
VENDES AL MAJOR I DETALL

R. I. P.

¡Ja s'acaba!

Ben poques coses queden per a vendre de la luxosa instal·lació de «LA SANTANDERINA» carrer Nou, 18

Lo darrer que queda:

Balança Toledo, Bateria de cuina, vàries taules, prestatges, etc., etc.

Ho liquida l'antic propietari pel que donguin de 4 a 7 de la tarda. Carrer Nou, 18

Es pot ésser elegant i econòmic a l'ensems

Camiseria - Sastreria

L'ATLANTIDA

Trajo tot estam amb folres anglesos 110 pessetes

Elàstics a 60 cts. - Lliga-comes a 40 cts.

Camises percal, 2 colls i punys 8'50 pessetes

ABANS DE COMPRAR, ENTREU I COMPAREU PREUS

SEGURAMENT TORNAREU

DON JUAN TENORIO

Drama fantástico, por Don José Zorrilla

Pesetas 1'50

Número especial extraordinari

DONARA ALMENYS
UNA BATALLADA CADA SETMANA

Número extraordinari, 30 cts.

Números atrassats: doble preu

CRONICA

Santa Joana

Ens fem vells. Hem anat a veure *Santa Joana*, Santa Joana d'Arc, de Bernard Shaw, i hem pensat de seguida: "Aquesta obra, fa vint-i-cinc anys, quin soroll hauria fet, i com gesticularien i cridarrien i es disputarien per aquest saló del "Goya", els xicotets amb xelina, pipa i cabellera. Ara, ja no hi havien "modernistes", sinó gent sensata, amb moltes lletres i molta dialèctica, i un públic que si no comprenia, ho feia veure. Abans, la *Santa Joana* hauria produït fins manifestacions. Ara només se la ponderava fredament, com una cosa reexida. En el nostre temps, diguérem... Parlàvem com a vells. I, no obstant, no enyorem aquells dies de la nostra adolescència, amb els "IV Gats" i les primeres estrenes del Ignasi Iglesias, i els primers versos d'en Marquina, i les representacions al Parc Güell, i el prestigi mesiànic de Sitges. El d'ara és millor, i per això ja es pot donar la *Santa Joana* sense escarafalls, però ens manca aquella escalforeta de l'entusiasme.

Ara, hem trobat que *Santa Joana* és d'una audàcia terrible. Fa vint-i-cinc anys l'hauríem cregut conservadora. Es la història del Just condemnat, la història vella des del temps de N. S. Jesucrist, solament que Santa Joana no volia més que salvar a la França i interpretar la religió a la seva manera. A Bernard Shaw se li va oblidar dir que amb Santa Joana, comença fins l'Edat Moderna. Però en el fons, ve a ésser una obra perfectament burgesa. Cert que els convencionalismes i les fórmules, mataren a Joana d'Arc, però cert, també, que aquesta acaba essent rehabilitada, triomfant el bé, com en les velles comèdies. I si s'insinua que Joana d'Arc tornaria a ésser condemnada, digui's que això s'accepta en

l'obra com una fatalitat de la vida de fórmules sobre lo espontani, excusa, també burgesa, concretada amb allò de: "Què hi farem? Així és la vida."

Però hem trobat *Santa Joana* d'una gran ardidesa. Hem cregut que era una barreja de Shakespeare i d'Ibsen. Nosaltres, francament, creiem que és una obra d'ala llarga, però conservadora. Fa vint-i-cinc anys hauria produït soroll, però no hauria estat tinguda per revolucionària. Ara és al inrevés. I és que ja ens anem fent conservadors perquè ens fem vells.

PARADOX

AL CEMENTIRI

Una nit de lluna, en un dels passeigs del Cementiri Nou, dues calaveres acabades de sortir del nínxol es troben. Es saluden atentament amb el barret, encaixen i s'asseuen en un banc.

—Ai, caram, caram! Us trobo molt bé, don Quimet. Feia tres anys que no us havia vist. Que no sortiu mai del nínxol?

—Sí, sí, cada nit, don Pep. Sinó que jo vaig sempre pel cantó de mar.

—Ah! I què me'n diuen del que ha passat durant aquest temps!

—Calleu, home, calleu! Sort que tots dos som morts! Nosaltres que havíem estat honorats diputats a Corts, no ho resistiríem pas això.

—Ja podeu ben dir-ho! I els nostres companys, aquells que eren els més exaltats del partit, callen com el que som nosaltres, com uns morts.

—Llàstima que nosaltres, que en tenim ganes, no poguem cridar perquè som morts!

—I us sembla que n'hi ha per temps?

—Ja no ho sé. Com que no puc llegir els diaris, no ho sé ben bé el que passa. M'entero de tot pels nous morts que van duent aquí.

—I si llegíssiu el diari, què sabríeu? Diuen que en els diaris només s'hi troben les mossegades de gos i els discursos de Mussolini.

—Me'n faig càrrec. Estan perduts els vius!

EL NUEVO TENORIO

Leyenda dramática por Rosendo Arús y J. M.ª Bartrina

Ptas. 2'40

—I tant! Però jo, si estés al món, cridaria; cridaria, no en dubtéssiu pas.

—Els companys no ho permeterien.

—Llavors em suïcidaria.

—Ja hem fet bé de morir-nos a temps!

Amb tot això, la primera claror matinal surt del mar. Els dos cadàvers s'afanyen a retornar al nínxol.

LES FLORS TRISTES

Aquestes flors, que són les flors tristes per excel·lència, tenen un moment d'actualitat, un moment de glòria: la diada dels morts, la diada que els vius consagren oficialment als morts.

Aquestes flors són els crisantems, que els pintors dolents han aprofitat sempre per a quan els han demanat un cromó de calendari. Els crisantems són les flors més tristes que hi ha, el no va més de la tristesa, l'alcaloide del desconsol. Són tristes com una vídua, com un cap al tard de tardor, com una cita frustrada, com un jove enamorat sense diners— avui l'amor també s'ha encarit de mala manera!—, com un llibre en blanc...

N'hi han de grocs, que semblen empeltats de canari; n'hi han de blancs, com si s'haguessin vestit per a fer la primera comunió; n'hi han de morats, que semblen que s'hagin desfressat de bisbe; n'hi han de vermells, com si els haguessin maquillat; n'hi han de color de carn, de color d'entranyes... i tots com cabelleres despentinades, desfetes per un vent impossible.

Aquesta nit dels morts, que els vius celebrem—no sabem perquè, ja que no té relació una cosa amb l'altra—menjant castanyes i pane llets i anant a veure el Tenorio, la Rambla de les flors ofereix un aspecte nou, arbitrari, estrany, gairebé fantàstic: totes les taules, totes les parades, estan plenes de crisantems. A la matinada aquests munts de crisantems semblen trajos de ball tirats de qualsevol manera sobre un moble qualsevol.

Les flors sempre donen una sensació d'alegria, de joventut, de vida. Doncs, bé, aquests crisantems de la nit de Tots Sants parlen només de coses tristes als nostres ulls. Semblen esperar la mà que les porti a una núvia morta o que està a punt de morir. Semblen preparades per a un comiat. Diuen: Adéu, ja no ens veurem mai més. T'estimava i ni l'amor m'ha pogut retenir al teu costat...

VIRAI

EPITAFI

Aquí jau un president
que de tant menjar panotxa
es troba de cos present
en eix poble, Vilatotxa.

J. SORONELLES

LA MORT

La Mort porta una senyera
i camina amb pas segú,
duu un vol de vells al darrera
i quan passa tot s'ho endú.
Flama o cendra tot és u.

No és la vella seca i trista
de somriure fred i cru,
la Mort té dolça la vista
i el misteri entorn li lluu.
Flama o cendra tot és u.

Déu, que té males passades
i que no plany a ningú
deixa vídues endolades
i apaga el flam insegú.
Flama o cendra tot és u.

Omple el cor i els ulls de cendra
i enterneix al cor més dú,
bufa el flam de la carn tendra
i s'escriu i se l'enduu.
Flama o cendra tot és u.

Esfulla clavells i roses
i deixa el cos las i nu,
diu que no són res les coses
i cap al no-res les duu.
Flama o cendra tot és u.

Ensiborna les gentades
—no la vol sentir ningú—,
però hi van totes plegades
perquè el que diu és segú.
Flama o cendra tot és u.

Parla un llafí que enverina
—parlarà per mi i per tu—,
potser té la veu molt fina
que si la sents se t'enduu.
Flama o cendra tot és u.

Deixa que l'amor germeni
i que el fruit brilli madú,
després ella té un domini
sobre el que l'amor ens duu.
Flama o cendra tot és u.

No duu cap dalla severa
ni l'ossada li trasllú;
la Mort porta una senyera
i entorn seu tot s'ho enduu.
Flama o cendra tot és u.

Recorre el món cada dia
i el que fa no ho sap ningú,
diuen que entra amb gosadia
si sap que l'espera algú.
Flama o cendra tot és u.

No té de trucar cap porta
i si apaga el flam que lluu,
encén una flama morta
en cada xiprè alt i bru.
Flama o cendra tot és u.

SALVADOR PERARNAU

Cuentos de la vora del foc

Per Frederic Soler (Pitarra)

Ptes. 2'50

ELS HOMES PRACTICS

—Tants milions i un enterrament de tercera?
 —Home, per això ha fet els milions.

Santiago Rusiñol

Jardins d'Espanya

PTAS. 25

L'ART PER TERRA

—Cregue-me, amic, s'han acabat els grans autors. Molière i Calderón es van morir... i jo mateix no em trobo gaire bé.

EL DIA DELS MORTS

Fer un elogi de la diada dels morts, ben mirat, seria un sarcasme intolerable, que jo mateix recriminaria. Però, cal reconèixer que és un dia que té els seus encisos. Uns encisos tan típics que enamoren als amics del vuitcentisme. I, ara, que es comencen a veure les errors de l'exclusivisme noucentista, es reconeix que el vuitcentisme té coses molt belles. Quin encant no són les nostres Rambles, aquell carrer de Petritxol, les mateixes festes de barri i les processons!

El dia dels morts és un altre dels encisos del segle passat que cal conservar.

El dia dels morts és, per damunt de tot, un dia sentimental. En un recó dels cors de gairebé tots els homes, aquell dia, hi ha una llàgrima pels seus familiars, pels seus amics, pels seus amats traspasats. En llevar-se al matí, gairebé tothom sent un deix de melangia, que es converteix en oracions a aquells que són cristians, i en un plany serè en aquells altres, més humans, que creuen en l'esforç propi i no esperen res sobrenatural. Molts, volen alleugerir la seva pena visitant la tomba on hi ha enterrat el cos del traspasat.

I és a aquesta visita que es deu el caire típic de la diada.

Lloem aquest dia de l'any que té la virtut de fer-nos recordar amb més intensitat que no pas els altres els éssers volguts fosos per la mort estèril!

Lloem també, però, aquest dia que vesteix d'una faisó tota especial la nostra vida ciutadana, vestimenta ben distint del sentimentalisme que ens embolcalla els cors!

Ningú no diria, si hom ho ignorés, que aquell és un dia

de commemorar els nostres difunts. Tota la Rambla està engalanada de l'alegria i la flaire de les flors; el dia abans, ja, veieu aquesta alegria que encomanen les flors, talment com si es preparés una joiosa festa. I el dia dels morts un moviment de gent, les gràcils donzelles ornamentades amb rams, commou tota la ciutat. És una folia d'animació. Els indigents a la diada són enduts pel vertigen, també, i senten una recança de no tenir cap mort a qui visitar, perquè els sembla que la seva indiferència és una burla al batec de la ciutat. El moviment de tramvies, de cotxes, d'automòbils dóna un gai aspecte, i el parloteig de cada grup anima la tristesa dels cors. La vídua i les dues solteres orfes, alienes a l'alegria del trist dia, passen escorregudes, avergonyides, com si tinguessin consciència que elles són les que entelen l'encís.

I els cementiris, al vespre, són els més vells vergers que hi puguin haver al món.

Tot i el sentimentalisme de la diada, lloem la gran bellesa que enriola la nostra Barcelona!

J. ROURE

Uns quants morts famosos

DON JOAN

Si tornés a viure, tornaria a fer totes les canallades, totes les bandarrades que vaig fer en vida i que m'han donat nom: traïr l'amic, assassinar a tot el que se'm posava davant, guanyar sempre amb males arts, la dona del pròxim... Que per què?... Sí, home! Perquè un moment de *contrició da a un alma la salvación!*

Potser si hagués sigut una bona persona hauria anat a l'infern.

MARIA ANTONIETA

L'estada al Temple i la mort a la guillotina m'han servit de molt. Tots aquests ximplers que escriuen drames i novel·les i no saben història, m'han presentat com una màrtir, com una santa. Fins hi ha hagut una pobra dona que té la mania d'escriure—crec que es diu "Colombine"—, que ha demanat, des de les pàgines d'una revista cursi—la meva canonització.

Tots han oblidat les festes del Petit Trianón, on fèiem molta broma a costelles d'aquell pobre home que es deia Lluís XVI. Tots han oblidat els meus amors amb Lauzun, amb de Fersen, amb de Ligne, amb Besenval, amb la Lamballe, amb la Polignac.

La guillotina i uns quants mesos d'estada al Temple, m'han convertit en una santa. Que contenta estic!

UN SINDICALISTA

Em varen dir que si volia seguir treballant m'havia de sindicar. Jo no he sapigut mai ben bé què era això de sindicar-se. Però tenia dona i tres fills!... I què havia de fer, sinó obeir?

I un dia em varen matar des d'una cantonada.

ENRIC VILALLONGA

EPITAF

Per estafar als autors
hi han en eixa sepultura
quatre cents vint capellans
que moren de... "frescura".

ROMÀ SERRA

GABRIEL ALOMAR

La columna de foc

Pessetes, 4

MORTA!

Malaguanyada Mingueta! Caigué greument malalta a la flor de la seva joventut, als anys de les belles il·lusions. Pares i germans prou s'esmerçaren en fer-li plaent la vida. Clar els metges havien dit que no creien pas salvar-la, emperò que allargaria si un fatal o inesperat contratemps no esdevingués.

Ella desitjava gorir i fent inaudits esforços romania eixerida, amb vivor als ulls i alegria als llavis. Lluitava debades...

De quant en quant s'encarava a l'espill i es veia que perdía, i plorava sempre: plorava per ella i per ell... qui promès, havia jurat fer-la muller seva al tornar de servir a la pàtria.

Esperançada de debò, mantes vegades pregà al seu pare que la portés a muntanya perquè allí recobriria més

aviat la salut perduda. Li fou donat aquest gust i... passen dies, setmanes i mesos... Ella pitjora. Constantment, nerviosa, pregunta sovint per ell:

—Es estrany que no escrigui! Fa tant temps! No l'hauran pas mort ans de llicenciar-lo?

Pensen molts: "Tant li valdria!..."

Pobrissona, ara, tornar voldria a ciutat per a assabentar-se del que passa i veu que és inútil, li manquen forces!...

Per dissort malestruga, hagué esment de ço succeït!... Estava la família comentant, en baixa veu, el cinisme del jove, sense cor, qui abandona la promesa pel dolorosíssim fet de trobar-la sentenciada de mort pels facultatius...

—oh, inhumanitat perversa!—. Es cercava, entre tots, la manera més adequada i oportuna de dir-li, quan de sobte s'oí un fort crit i el soroll d'un cos que cau a terra... La malalta que dormia es deixondí; va alçar-se poc a poc; escoltà tota la conversa, es féu càrrec de són trist estat i aital disgust li produí l'atac que la deixà sense sentits...

A la claror del nou jorn, la infortunada Mingueta, incorporada al llit bo i somrient i amb fredor de marbre, demanava que preguessin a Déu per ella, que la perdonessin així com ella perdonava a tots, inclús a l'ingrat, que en pagament als seus sacrificis havia avençat el seu funest desenllaç i, abraçant als seus benivolguts pares, amb els ulls curulls de llàgrimes, es fongué com les darreres llums capvesprals al fer-se nit i... restà morta..

Les donzelles del poble la vesteixen de blanc, la coronen de flors i petonejen ses galtes. Quin fred més fred devia fondre l'ardència d'aquells petons!...

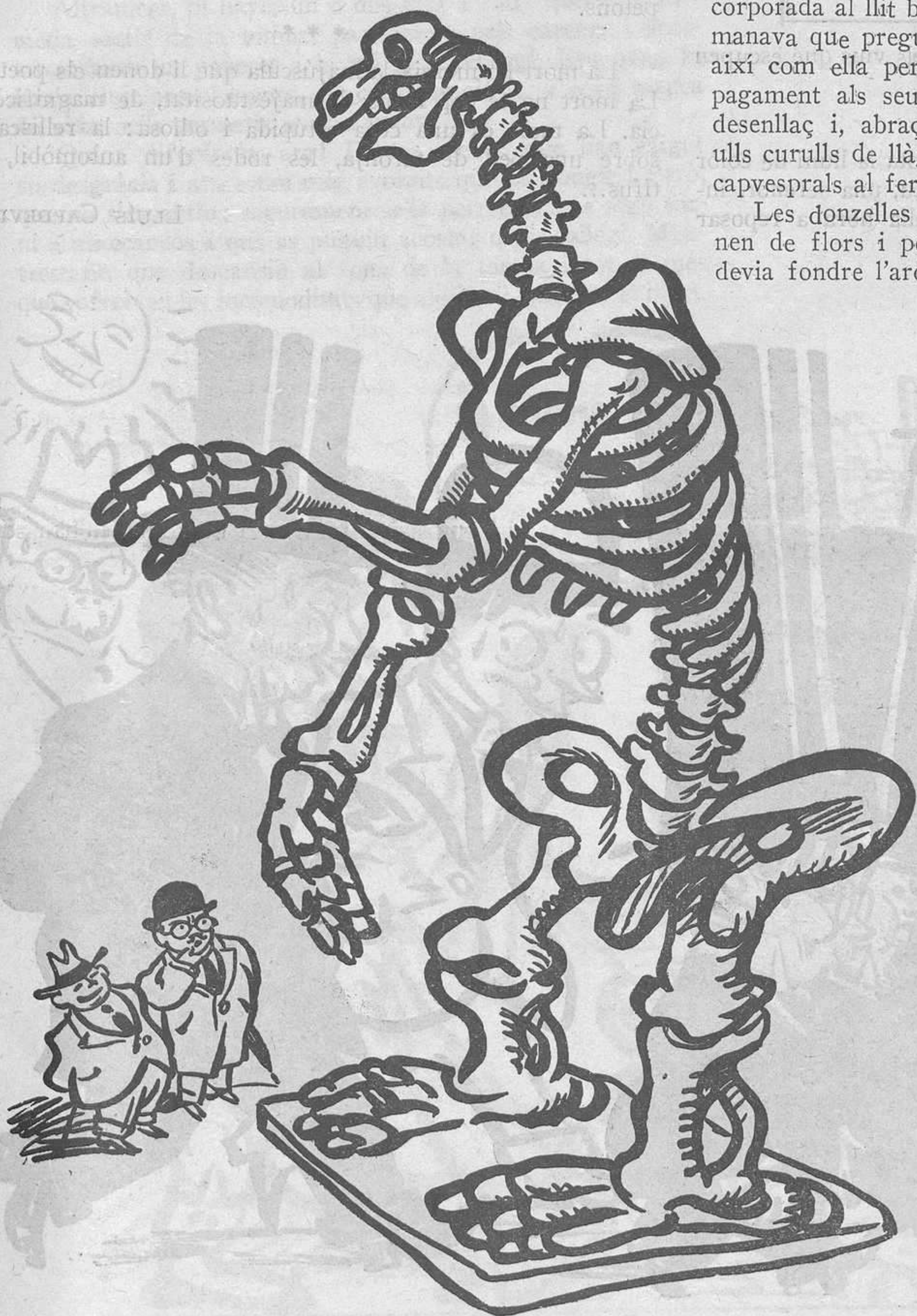
Les campanes es senten allà lluny; quina tarda més esplèndida i lluminosa! L'aire sembla adormit en mig del verd-groc dels présseguers de les clotes assolellades, quietes, Quin relleu prenen les campanades!

Les flors de marge arrapades a les esberles de les parets apar que tremolin de por al sentir las batallades... potser us fa estremir la majestat dels sons que es desfan sobre vosaltres, floretes petites i oblidades? Potser alguna volta heu vist a la donzella per aquí cercant papallones a vora vostre i ara la ploreu? Qui sap si amb ella perdeu una amiga, formoses flors! Qui sap! Sou tan callades!...

Els camins del fossar estan amarrats de sol: amunt i avall despedeixen cremor les roses i plantes dels reguerots, colltorçades damunt l'herba tèbia, senyalant el feixuc de l'hora. Hom diria talment que la fresca hagi fugit als fruiterars que s'hi aboquen.

L'enterrament, com una clapa negra, hi avença majestuosament amb inquiet silenci; la blancor de la caixa adornada tota ella de toies i clavells, enlluerna... Dir es podria que el sol li dóna sa despedida...

I les campanes del cloquer, llençades al vent, segueixen omplint de remors la plana verdosa, com si acomiadessin de la terra a una ànima emigradora a l'ensems que anunciessin al cel l'arribada de la mateixa ànima verge... A. DAROCA I GRIFOLS

AL MUSEU

—Ja n'hi havien d'animals grossos en aquell temps!

MONTSERRAT A LA VISTA

Album-Guía de la famosa montaña catalana

Ptas. 2

Unes variacions sobre els morts la mort i els cementiris

En aquell cementiri feia fàstic d'anar-hi a raure: semblava el jardí ximple d'una torra de la Bonanova habitada per una família ximple.

La lluna de novembre al cementiri és una lluna falsa, de teatre, de drama, de drama dolent com és el *Tenorio*. Una lluna per a enternir porteres i llevadores.

Al cementiri sempre les dones, aquests animals als que creiem domèstics, però que estan per domesticar, es converteixen en éssers bons, purs, inefables.

A MI FIEL Y QUERIDA ESPOSA..

Però no en feu cas: és la venjança dels vius que escupen la mentida damunt la tomba.

Els cementiris de poble, al mig dia, sota la llum de color de rovell d'ou del mig dia, tenen una pau, una serenor, incomparables. El que hi entrés en aquella hora a reposar

una estona, ja no se'n sabria entornar amb els vius. Ja es quedaria per sempre amb els morts.

El cel és una mentida i l'infern també. I si fossin veritat, la seva existència seria d'una injustícia espantosa. Després de l'infern d'aquí, un altre infern?

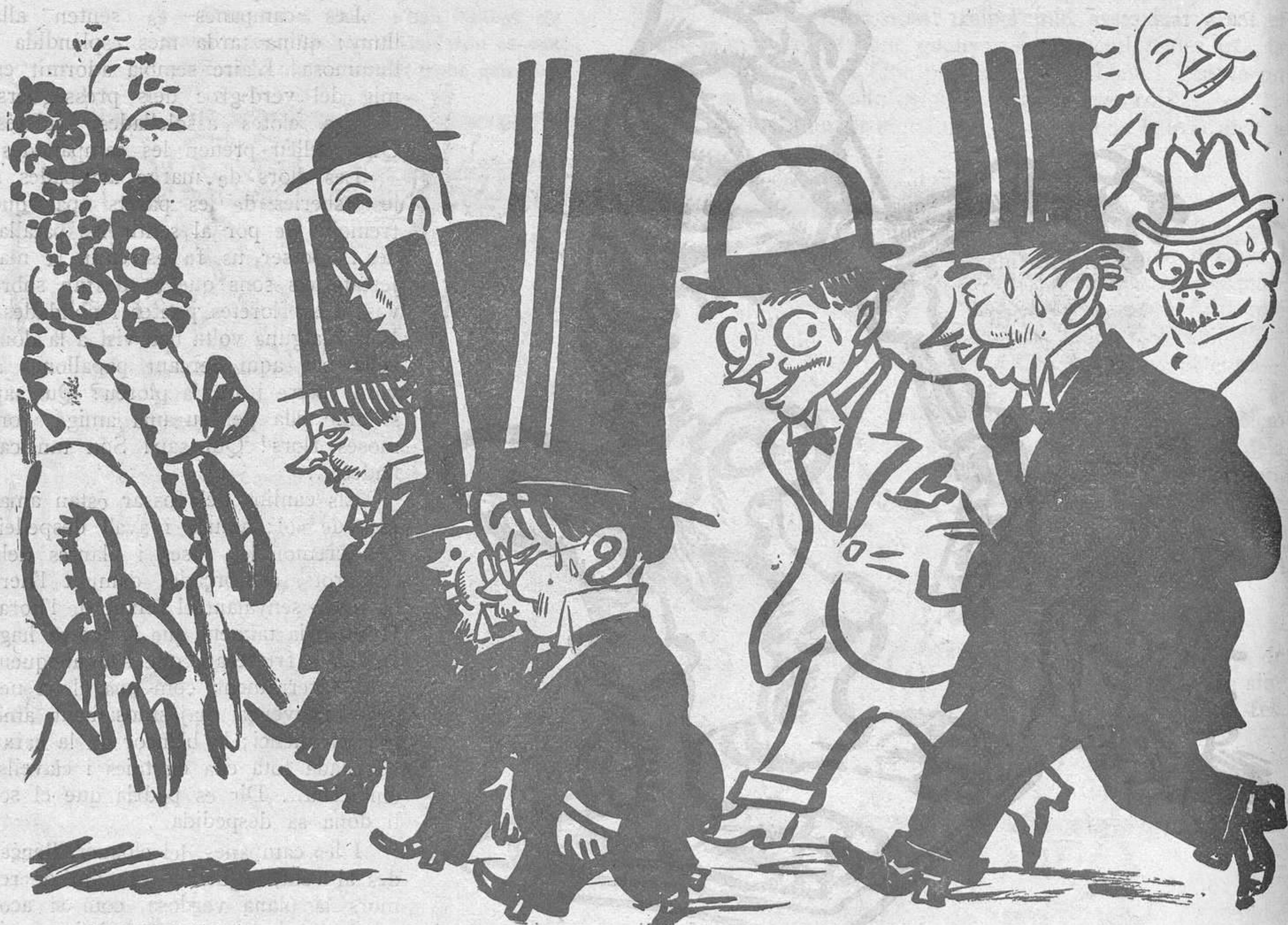
Aquell home, que vivia al cementiri del poble, i menjava les verdures d'un hort que adobaven amb les seves desferres els cadàvers, era l'home més sa del poble, més robust, més despreocupat, més alegre, més vermell.

En fi, l'únic habitant del poble que no tenia color de mort.

La claror daurada que havia deixat l'últim raig de sol sobre les parets, molt baixes, del cementiri del poble, semblava la cabellera d'aquella noieta pròdiga i gentil que havíem besat l'estiu anterior i a la que van matar els seus petons.

La mort no mereix la majúscula que li donen els poetes. La mort no té cap mena de majestuositat, de magnificència. La mort és una cosa estúpida i odiosa: la relliscada sobre una pell de taronja, les rodes d'un automòbil, el tifus...

LLUÍS CAPDEVILA

ACOMPANYANT AL MORT

—Hi ha vegades que val més anar a peu que en cotxe!

BARCELONA A LA VISTA

Album de fotografias

Ptas. 15

En desgràcia

D'un temps ençà els morts han caigut en desgràcia. Ara, els morts només serveixen per a ocupar un nínxol—que ha calgut que es comprés a l'Ajuntament—i per a què se'ls diguin quatre misses que cobren els pobres capellans. Abans, no; abans era tota una altra cosa. Abans àdhuc era divertit ésser mort. Però, el que és ara és tan gran el silenci que hi ha, que fins i tot els morts no tenen més remei que restar en la inactivitat.

Un parell d'anys enrera els diners corrien que era un gust. A les taules amb tapet verd els pilots de diners feien mal als ulls. I, llavors, els morts hi tenien quelcom a fer en aquelles taules. Tot sovint s'armaven escàndols amb motiu d'ells. Entrava un senyor i es mirava el joc; jugava també una mica, i de sobte *picava morts*, *aixecava morts*. Als morts això els anava molt bé. Deu ésser tan cansat estar-se sempre quiet i encarcarat dintre el nínxol, que quan algú els aixecava tenien una gran alegria.

Altrament, hi havia un o dos dies a l'any que se'ls permetia sortir de la tomba, passejar-se pels carrers i acostar-se amb un paperet a la mà a un col·legi. Era quan hi havia eleccions. Llavors, en consideració a la seva manca de vida, se'ls permetia anar a votar.

Quina diferència, ara! Pobres morts, que han caigut en desgràcia i ara estan més avorrits que un congre! Però, que no s'espantin; segurament se'ls permetrà que algú torni a aixecar-los i que es puguin acostar a un col·legi. Mentrestant, que descansin al fons de la tomba i tot el més que sofreixen les incomoditats que algú se'l carregui el mort.

EPITAFI NOTARIALESC

Sota eixa llosa de marbre,
jauen els restes mortals
de quatre que, en vida foren
empleats notariales.

La simpàtica Palmira
qui era destra dependenta
d'un ampapaig de minuts
morí, quasi, de repenta.

La Maria, pobrissona,
més viva que un estornell,
boxejant amb una Smith
sucumbí d'un fort tropell.

El gran Jaume, l'envejat
pels seus treballs sense taca,
quedà mulé, d'un fatal
atac de notes de saca.

I un tal Toni, que se'l plora
per ser dels més puntuals,
la dinyà per un excés
d'instruments originals.

Per ordre del Pare Etern,
sos mals penen, és notori:
les nimfes al purgatori
i els dimonis a l'infern!

C. A. LAVERA

ELS "TOROS"

—“¿No ve usted que hoy es el día de los difuntos?”

Les cent millors poesies de la llengua catalana
Triades per Moline i Brasés

Ptes. 2

Auloza
XXV

REFLEXIO

—Pobra Júlia! Ella si que ha carregat amb el mort!
—S'ha quedat vídua?
—No, s'ha casat amb un home pobre.

La quietud del cementiri

Aquesta quietud simbòlica, que regna dins d'un cementiri, és esglaiadora i freda, com el marbre d'una tomba que penetra dintre el cos; com les filades d'una abella; fent sentir la seva dolor greu, que surt de dins les tombes, els nínxols i de sota terra, on sempre més guarda el silenci absolut un ésser exterminat per la mort traïdora, que tal vegada en vida fou un orador polític, un embaucador del poble, amb llurs paraules enganyadores; tot allò està en la calma més gran: els revoltosos, els que estaven plens d'orgull; els que amb la seva influència feien ballar el món. Aquests no tenen més que aplacar totes les seves coses d'imperialisme, de cridaners sense raó, d'orgullosos sense poder, sota el pes feixuc d'una quietud morta i justa per a tots.

Tot allò és silenci etern, calma macabra que simbolitza el final d'una comèdia, alegre unes voltes, d'un drama trist o bé un sànet agredolç, segons hagi estat la vida dels que l'han acabada.

Si algun ocell se li acut cantar dalt d'un xiprer, o bé sobre la cornamussa d'un nínxol, trenca el silenci aquell per a barrejar-hi llurs notes, fredes com gebre, grises com un matí d'hivern, ple de núvols, i tristes com els cants llatins dels clero davant el cadàver.

Creus i osseres, corones i pensament, i la lluna esmortuïda d'una llàntia, que crema amb repòs, davant d'un altre repòs, denoten bé el lloc aquell. Una bufada de vent humit fa gronxar les branques dels xiprers, que semblen guardar les despulles dels difunts, ombrejant les tombes quan el sol es passeja pels àmbits del repòs etern, s'hi troba el pas fatídic i transitori d'un món a un altre món, que ens precipitem tots per anar-hi més aviat o més tard. Aquest silenci macabre que guarda en llurs entranyes un misteri profund, d'una infinitat mai acabada, ni pel transcurs dels segles, és oposat totalment al silenci quiet del bosc, on per tot vibra poesia eterna, notes alegres dels cants festius de l'ocell, pel murmur d'una font mig amagada, per les herbes que creixen ufanoses entre maleses i pins, que fa d'aquest lloc una quietud alegre, rebosant de vida plena per tot indret.

Però la quietud esglaiadora d'un cementiri, tota és prosaica, d'una prosa trista i aspre, que no la canten ni els poetes festius, ni els aimants de guspis amoroses.

Tan sols la canten amb greu dolor els éssers que viuen sempre en estat despreciatiu per la Natura mare; que ells la veuen sempre d'una boirada freda que els glaça el cor. Pel seu modo d'escepticisme, canten la prosa morta que surt de dins les tombes al compàs del ritme simbòlic que s'hi llegeix en cada creu, en cada ossera i en tota llosa de marbre, que porta escrit un epitafi sentimental.

ERMENGOL PARÉS

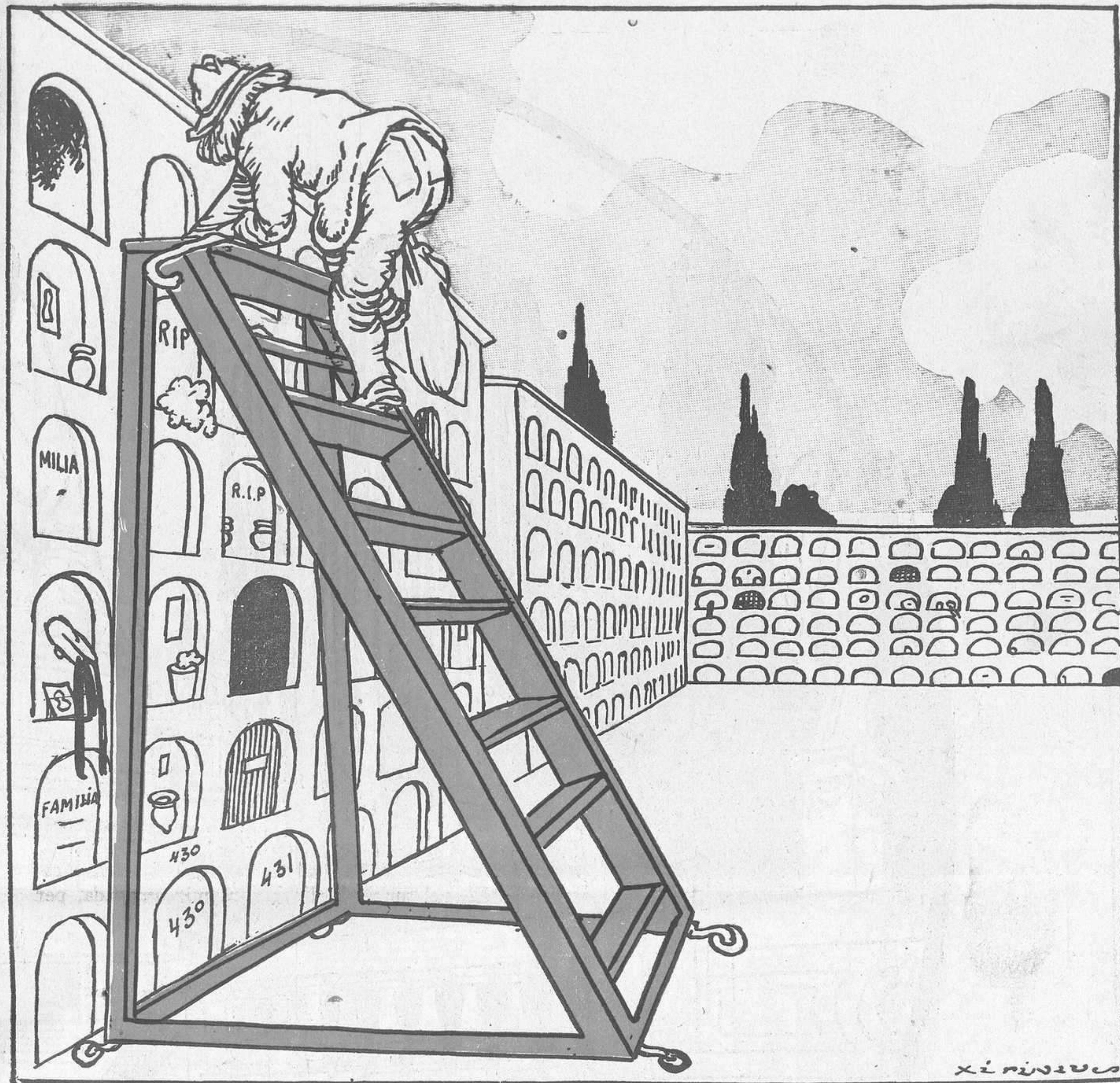
Epitafi

Descansa en paz la Dolores
que murió con mala fin...
(Un ram d'escardots ens tapa
l'epitafi que llegim.)

E. DE SANTA EULÀLIA

Singlots Poètics d'en Frederic Soler (Pitarra)

24 Singlots enquadrats en tela, Ptes. 20

EL PROBLEMA DE LES CASES BARATES

—Per fi, he trobat pis!

El vidu transtornat

El senyor Pancràs i la senyora Cristeta formaven un matrimoni ideal. Feia vint-i-sis anys que eren casats i durant tot aquest temps ni una sola queixa havien tingut de tirar-se en cara. El seu fill, un xicot de vint-i-quatre anys, sempre deia que els seus pares eren un model de bons matrimonis.

De sobte, la senyora Cristeta es posà malalta. S'anà decandint com una anguila. I en dos mesos decandí tant, que es morí.

Hi hagué un gran transtorn. Tothom deia com quedaria el pobre marit.

Vingué el dia de l'enterrament. Tots els parents i amics,

encarcarats, s'esperaven a la casa. El fill corria d'aquí i allà donant ordres, amb el seu jaqué i barret de copa. Però, on era l'espòs? Feia mitja hora que s'havia ficat al seu quarto a vestir-se i encara no havia sortit. Què passava? Tothom el planyia; pobre home, estava tan transtornat que no podia moure's; segurament plorava com un cocodril.

Però vingué l'instant que l'enterrament havia de sortir, i el marit encara no havia comparegut.

El fill l'anà a cercar. Però, no era al quarto. La cosa començava a ésser alarmant. El cercà inútilment pel pis. Per fi, es decidí entrar al quarto de la minyona. I es trobà al seu pare abraçant la minyona.

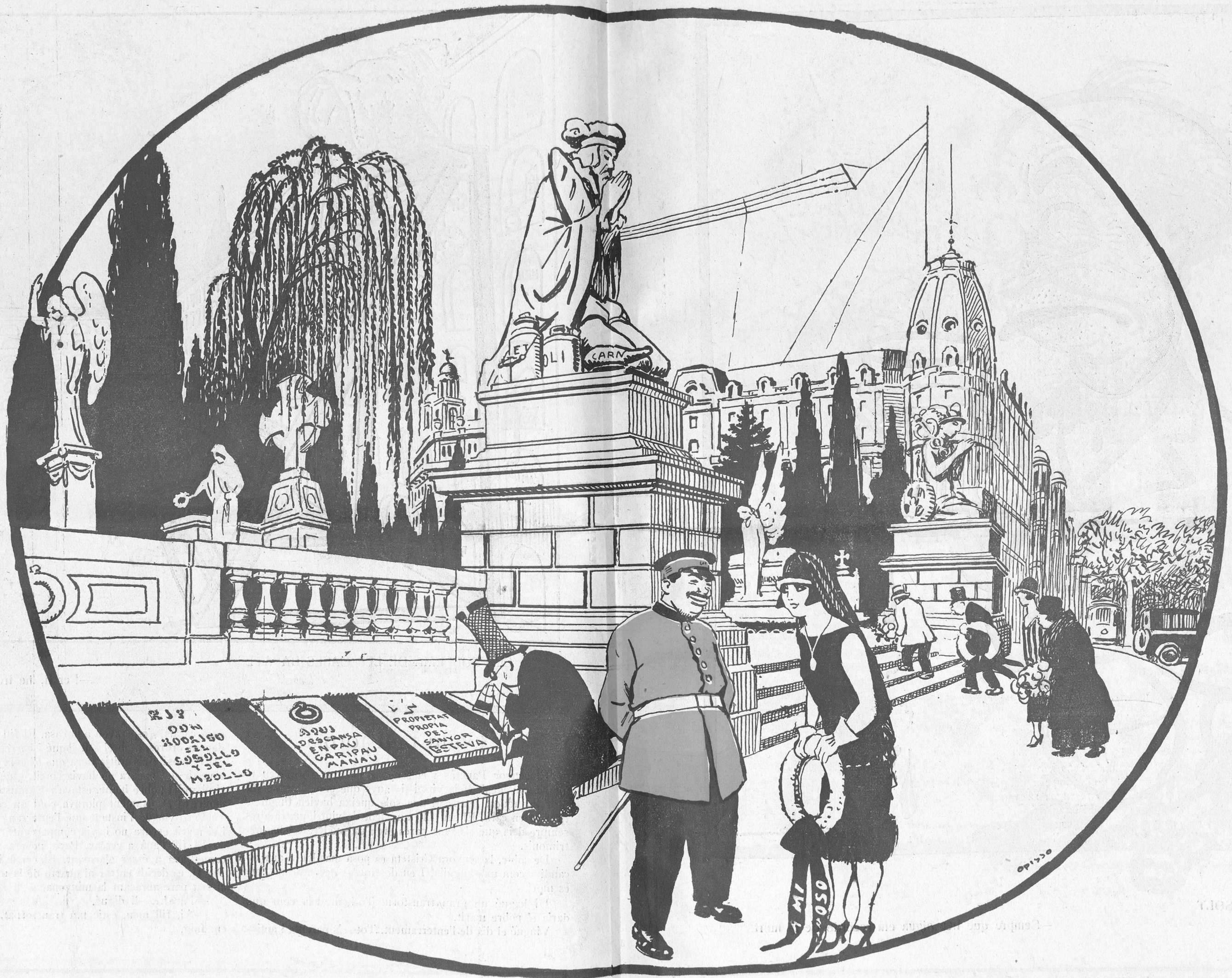
—Pare!...—li digué.

—Ai, fill meu, estic tan transtornat, que no sé el que em faig.

Cuentos del Avi

Per Frederic Soler (Pitarra)

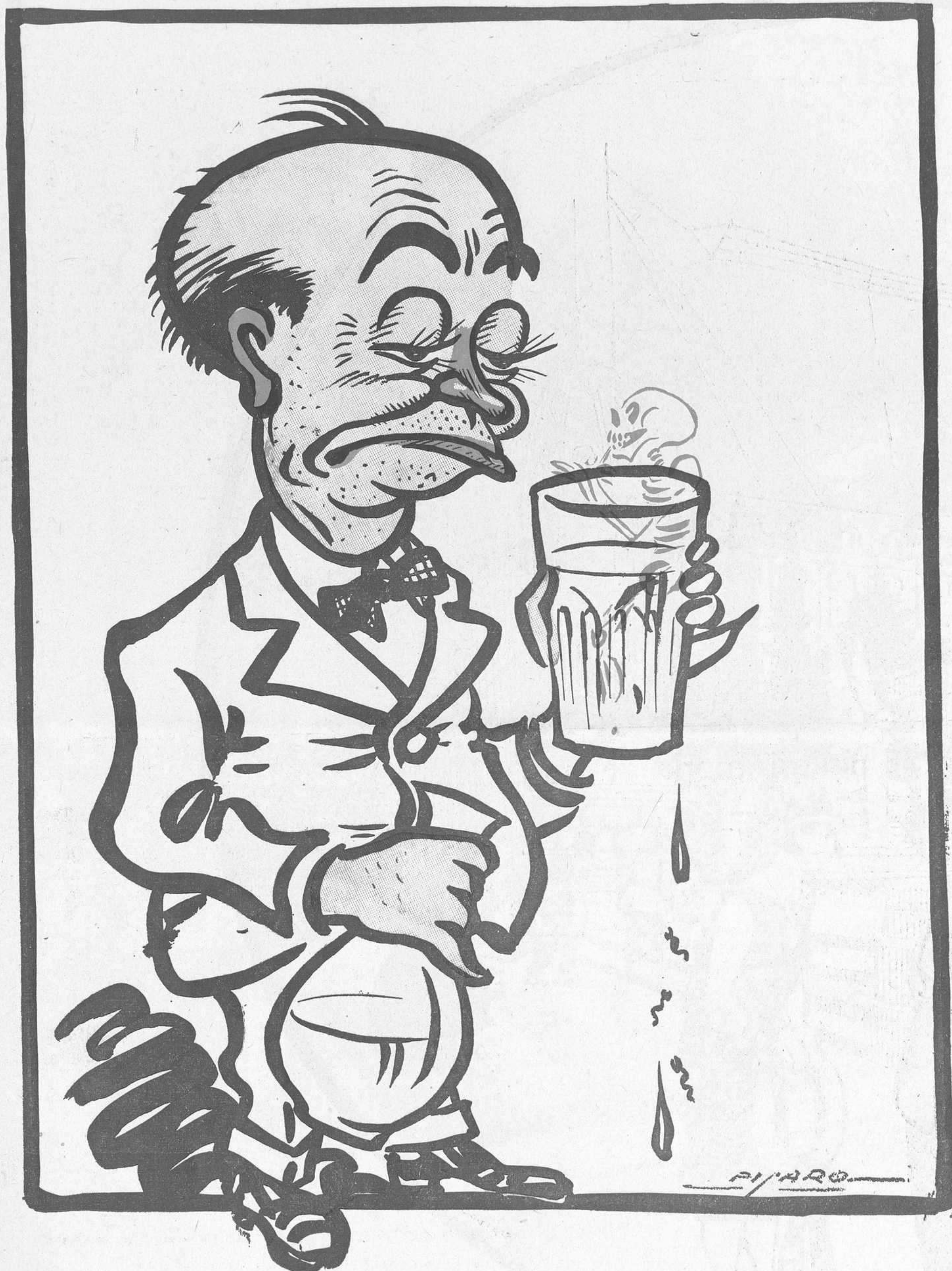
Ptes. 2'50

EQUIVOACIÓ

—El nínxol número 7?

—Senyora, això no és el cementiri: és la plaça de Catalunya!

UN MAL RESOLT

—Sempre que bec aigua em recordo de la mort.

LUIS CAPDEVILA

Las mujeres, la noche y el amor

Ptas. 5

DESENGANY

—I ha sigut un “Ford”! Un “Rolls Royce” m’hauria agradat més!

No es pot ni morir de gust

Realment causa basarda, avui dia, aclucar els ulls. Ni després de mort et deixen en repòs. Ve una de les cinc centes funeràries que existeixen—sense comptar-hi el popular “Mossegues”, que els enterra mig vius i mig morts (segons el gust del consumidor)—i totes aquestes “Condals”, “Neotàfies”, “Sant Josep”, “Egípcies”, etc., etc., i comencen a remenar-te de cap a peus, com si et volguessin fer pessigolles. Després que t’han pres la mida i de vegades el pèl, et sacsegen, et remenen, et fan agafar calor amb els cirials i t’has de sentir mots per l’estil:

—Ves, pobret, tan bon noi que era!

—Ha quedat com si dormís!

—Que bé...

De vegades vol dir: que bé que t’hagis mort. Aixó si no ve el sabater que no ha cobrat el *parell*, o el sastre que se li deu el *terno* i pensa:

—Així et petessin els ossos, lladre!

Els mals de cap són per buscar-te un piset en una de les *neprocals*, com va escriure un dramaturg (més turc que res) en un diari d’una barriada de Barcelona. Aixó del sepeli no és sap com pelar-se, cada nínxol val un ull de la cara, i com que els ulls dels morts no es cotitzen, és el motiu que després de la desgràcia que passa la família, has de carregar amb el mort, però d’una manera idiotitzada.

Tothom corre: el *sereno*, els veïns i fins la llevadora,

que es disposa a prestar auxili i encara que tinguis llum, vol fer més llum al trasbals en què et trobes.

Bueno; ja tens un domicili a cà’n Tunis o cà’n Taps. Llavors vénen les cantúries de set capellans que tots diuen el mateix, però tots tenen una butxaca diferent. Quatre *salpasades*, un *ora pro novis* i avall... Catric, catrac. Vas en cotxe. Es l’única sort que tenen molts: que el dia que estrenen vestit per primera vegada, van en cotxe a la funerals.

Arriba el seguici. Si tens peles, tothom espera que et tapin bé dins a la darrera clapada de calç. Si ets un pelat, et deixen perquè des del nou quartet diguis mil renecs més dels que has dit en vida.

I pensa que al morir-te has fet gastar diners a la dona per cotxes, atxes, jutjat, drets parroquials, chor d’absoltes...

Menys mal que et queden dos consols. Un, que tindrà una hemorràgia de benediccions celestials, i l’altre, que un altre agafarà la teva dona, que és treure’t un mort ben feixuc...

Res: pel que es guanya no vivint, val més anar fent la piu... piu...

EL CAVALLER NOCTÀMBUL

AQUEST NUMERO HA ESTAT VISAT

PER LA CENSURA GOVERNATIVA

DOTZENA DE FRARE

13 contes d’en Frederic Soler (Pitarra)

Pessetes 2’50

Els enterramorts

Si mai aneu a un enterrament, fixeu-vos bé en els enterramorts. Són una gent maravillosa. Un fuster toca la fusta que treballa amb tota tranquil·litat, un llibrer palpa voluptuosament els llibres que ven, un joier esguarda amb goig la brillantor de les joies. Doncs, bé, un enterramort es mira un mort amb la mateixa tranquil·litat que un altre home qualsevol els seus estres del seu ofici. Els morts no els repugnen gens ni mica, als enterramorts. Al contrari, el dia que els jubilen els enyoren i han d'anar sovint al cementiri.

Un enterramort treu un mort podrit de la fossa i tot seguit es treu amb el dit una mica de tabac que li ha quedat en una dent. Un enterramort, disfruta amb l'olor del cementiri. I a casa no fa foc amb altra llenya que la fusta de les caixes de morts.

—Elogiem la dignitat de l'ofici!

Morts... i vius

Cada any, per aquest temps, tot és parlar—o escriure, que també és parlar—de morts, de *tenorios*, de bolets, de castanyes y de panellets...

Com si tot l'any no n'hi hagués de tot això! Sobretot de morts, si n'hi arriben haver!... I no és que volguem referir-nos als panteons que han bastit, enguany, a la Plaça de Catalunya—pobreta!—, on talment sembla que el senyor Nebot hagi volgut col·locar-hi les llegendàries estàtues del *Tenorio*... No, no ens referim a això... Ens referim només que a les persones. Perquè, realment, hi ha cada mort, per aquests mons de Déu, que aclapara. Sort, però, que en tot hi ha sempre la compensació—bona o dolenta—i així, també, per aquests mons de Déu, s'hi troba cada *viu* que es perd de vista... Tant és així, que fins fóra potser difícil de precisar el nombre, el veritable nombre, dels uns i dels altres i qui sap si, en resum, ens trobaríem en què, ben comptats foren tants a tants, és a dir, que els *vius* i els *morts* foren si fa o no fa els mateixos. Ara, que—com en tot—hi ha sempre un millor i un pitjor i, naturalment, hi han *vius* molt més *vius* que els altres, com també hi han *morts* molt més *morts* que els demés.

Es dona també el cas de què hi han *vius* que es pensen ésser-ho bon xic més del que ho són en realitat, i morts que també s'ho creuen que aqueixos *vius* ho són tant com diuen, però en canvi, a voltes, els tals *vius* es creuen que tots els *morts* ho són i no pensen que de vegades només ho fan veure, esperant que arribi el *Resurrexit!*, que tant pot arribar com no arribar, per més, que, si hem de creure ço que ens diuen, cal tenir fe i esperar sempre amb paciència—amb molta paciència—que es compleixin els desig-nis divins. Car, hom diu que tard o d'hora es compleixen...

FIDEL GRIFOL

TOTS ELS MORTS SON BONA GENT

—I els dolents, doncs, on els enterren.

Gramàtica elemental de la Llengua Catalana

Per A. Rovira i Virgili

PTES. 3

blanca és una pesseta, y una pesseta no serveix ni per dona ni per dot.

Las faldas no m' agrada perquè tot lo fret me fa posar pell de gallina ó m' fa venir mal de capçal.

LO PAVO REIAL Y 'L ROSSINYOL.

FÀBULA.

Al jardí del general Durant horas de sol, Hi cantava un Rossinyol Propet del Pavo reial.

Un dia, 'l cantor, de un vol, Del Pavo 's fica en la gabiá; Y, va 'l Pavo plé de ràbia Per picar al Rossinyol.

Ja hi tornem a ser! La secció de la Gaita, disfressada ab lo nom de Teatro catalá, se ha donat de nou a llum y ab éxit.

no van voler ferho. Que se hi ha de fer... lo home proposa y las pistolas no tiran.

—Senyor Cosme, diaben que ab la pluja 'ls bolets van tant bé, y ara jo tinc de portar barret de copa alta perquè 'l bolet se m' va tot espantat de tant mullat.

—Sab que 'l Liceo s' ha obrert? —Jo no sé que t'è aquell teatrot!

COSAS QUE SE SON, SENSE SERNE.

Un vell solter es avi. Un granja aixerit, encara que no sápigá una lleira, es un bon mestre.

Un músich que viajava per Catalunya ab l' objeich de recullir cantis nacionals, va anar per l' Ampurdá, y preguntá á un pagés de la casa abont estava:

Erato, Homero, Lope de Vega, Espronceda, Circo dramátich, tot aixó són nome de socie-tais dramáticas particulars, y encara es fácil que 'ns ne deixem algun en lo linier.

PUNTS DE SUSCRIPCIO.

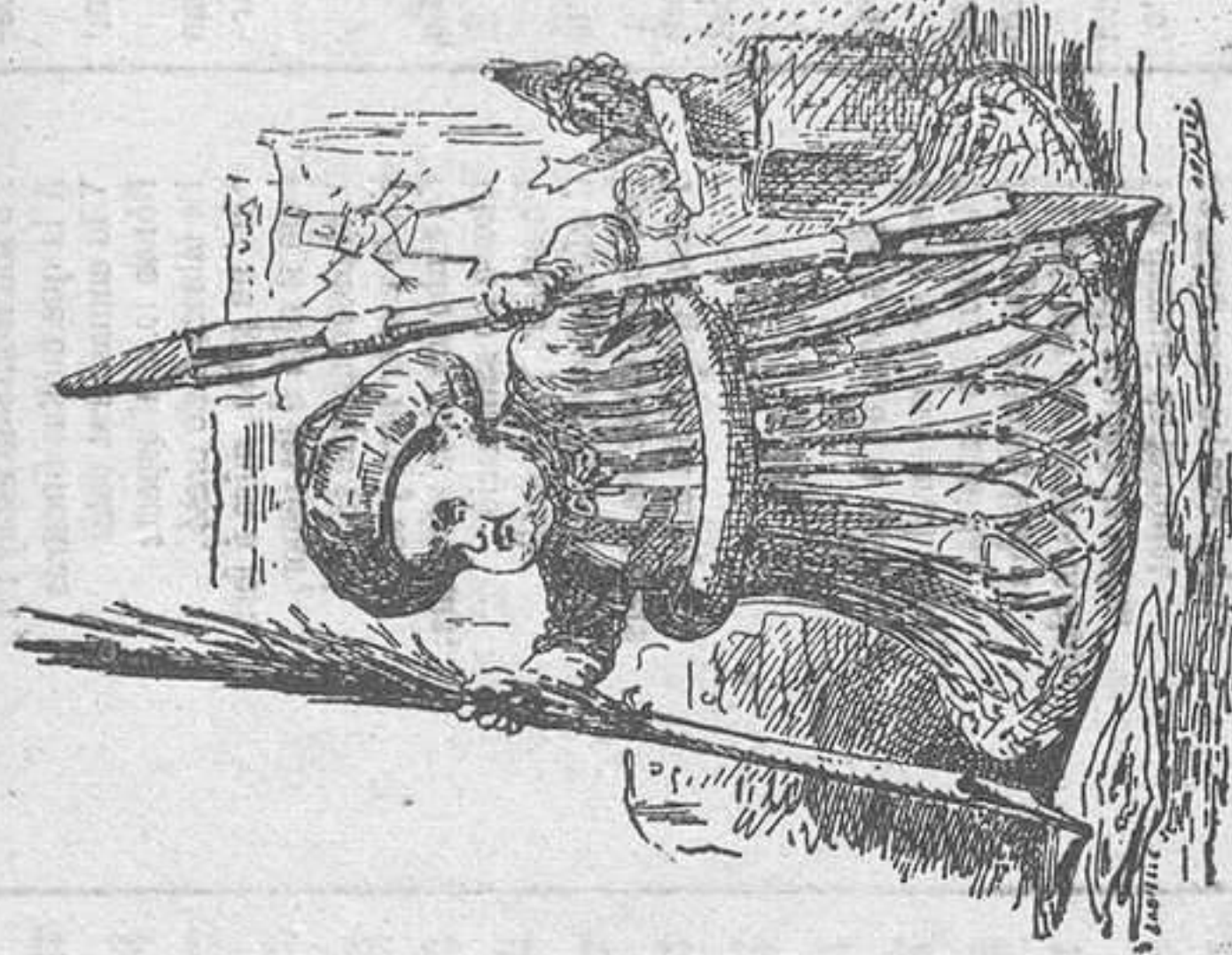
LIBRERIA ESPANYOLA

L. LOPEZ, EDITOR.

Carrer Ampie, 26.

y Rambla del Misl, 20.

BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIO.

BARCELONA. PORTAJ A CASA.

Trimestre. 6 raleis.

FORA DE BARCELONA. FRANCH DE PORT.

Trimestre. 6 raleis.

Un número suelto, 4 cuartos.

Lo Noy de la Mare se deixará véuer cada semana.

ADMINISTRACIO Y REDACCIO,

Carrer Ampie, 26, libreria.

LO NOY DE LA MARE.

COBRA FAMA.

Jo ab los refrans hi tinc alló que se 'n diu una fé cega, perquè en general veig que són unas veritats com un temple.

—¿Qui li havia de dir, al que va senlar Cobra fama y calat á véuer, que en tots temps fos aquesta una sentència tant exacta com las matemáticas?

—Jo no diré que no hi haigian pastissers casos particulars, poden cnyuar inmillorablement monjetas ab homiloi Donchs, no senyor: si las vull menjar de gust, tinc d' anar al Falcó.

—¿Y tot per la fama! No 's creguian, que aixins com aquest adagi es exacte per la part bona, no ho es mes per la part dolenta.

GEROGLIFICH.

DVANTDITOTO

En lo próxim número donarem las solucions.

E. R.—Ignocent Lopez.

Barcelona 1866.—Imprenta de Narcis Ramirez y Companya, Pasaje de Escudellers, número 1.

que no ho sigas, y s' acostia per totos fins á una noya, sobre aquesta cau contínuament una pluja de consells, que no hi ban parayngnas que hi valguian, perquè ab mes ó menos cumpliments despedeixia al que la rodeja, que no pot ser per alló dels bons fins.

—¿Quántas y cuántas noyas posarian la ma al foc, si ab aixó puguessian provar la seva innocencia, y no trovan un subjecte que vulguia carregar ab ellas, sols per la mala fama que de ellas se té per algunas apariencias mes ó menos infundadas!

—Jo he conegut un xicot, que no sé per quins passos de fer carquinyolis tant bons y pot ser millors que 'ls del forn de Sant Jaume.

—¿Si, crech jo que en molts fondas, y fins en casas particulars, poden cnyuar inmillorablement monjetas ab homiloi Donchs, no senyor: si las vull menjar de gust, tinc d' anar al Falcó.

—¿Y tot per la fama! No 's creguian, que aixins com aquest adagi es exacte per la part bona, no ho es mes per la part dolenta.

—¿Veuhen? Si aixins com en Jepó va comen-sar per dirse Jepó, hagnés comensat per demanar dos duros al un y al altre, hauria sigut plenament convensut de que no la veurá més.

—Si un altre té fama de calavera, per mes que no se 'n diga, que un dia en Jepó va entrar en un cafeil y va aficionarse al joch, y 's pensan que per aixó va desmeréixer en la seva bona fama? ¡Ca, ca! ¡Saben lo que deyan?

—Fulano: abi vaig véuer á n' en Jepó que jugava. —¿Vols dir? —T' ho asseguro. ¡No 't dich que jo mateix lo vaig véuer? —¡Pobre xicot! Sempre 't pelarás, perquè t' com té aquell genit!

—Per aixó ho sento. ¡Si es tan bon minyó! ¡Y veishi aquí un home playut fins en los seus vicis! ¡per qué? Per una bona fama que se li havia posat demunt, mes ben dit que no pas que ell s' havia conquistat.

—Si, senyora, gracies. Senyora Laura, be 'n ballarem algun...

—Dispenzi, salla la maná, pero no m' agrada que balla aquí

—Mamá, miris en Japó. —¡Japó, Japó! crita la senyora Rosa. ¿Qué no 'ns vol dir res?

—Bueno, loí s' arrejlará, diu la senyora Rosa. La noya aquí no balla ab ningú, pero vosicé es diferent de loís los demés.

—¡Japó, Japó! crita la senyora Rosa. ¿Qué no 'ns vol dir res? —Si, senyoras, ja hauria tornat, pero ara anava a viure un quadre de allí baix, abont diu que ballan los rigolons a la francesa.

—Bueno, vaquin. —¡Domenah, diu ella. Esperis aquí que la maná no 'ns vegi.

—¡Pron sabia ben bé abont tenia el pan es- querra aquell que va dir: Cobia famai

UNA ESCAPADA.

ROMANSO.

Es la nit fresca y humida, Fosca com góla de llop, No molt tart, pues lo relóje Toi just ha local las nou, Quan de una casa que s' alsa

À dritre de un carreró, Sense sortida, y ocupa 'b son frontis lo espay 't, A la que molts finestras Y lo emmascarat color

II.

Es la hora de la quietut, Tes se sent que soroll lassa, Y cantan los aucells, Ni lo gos ab rubia lladrá,

Ab lo xambrero endavant, Ab cantolons pigulats, Sans deixar vancer la cartá,

III.

Per últim lo primé arriba Prop de un castel arruinat, Abont hi ha una caseta blanca Que cungrerix la fosquetat;

Entre los dos se comença Col-loqui de enamorats Ple de tendresa, carinyós, Juraments apassionats

—¡tú me estimas?— Te ho juró, —¡Me olvidarás?—No, ¡jamay!

IV.

—¡Pron! crida una veu terrible, Que ja no os puch mes sufrir, ¿Volem estar feliçment?

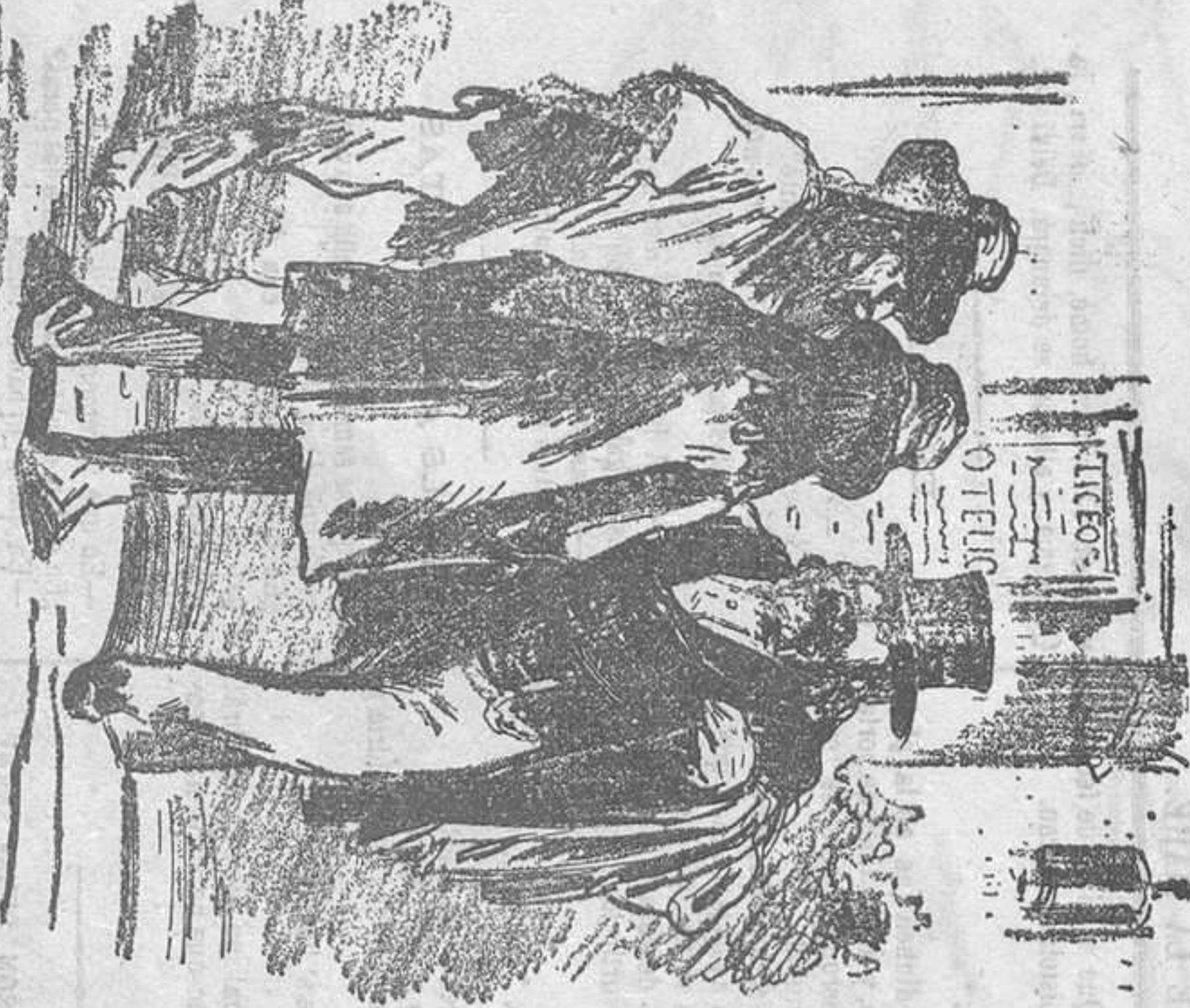
Y se conta que per pena De un desacato tan gran, Lo galan va estar tres dies, ¡Tres dies sense dinar!

FORA DONASI

Ja comensan per no agradarme las botas, perquè ab lo temps la b se torna e y's, quedan vellos. Las frescas no m' agradan, perquè a la mé-nos pensada surtan ab una de fresca.

Las francesas no m' agradan, ¡hey, no par-lem de rifas! perquè cada grossa es doïta dol-zenas y no hi ha per tant. Las primas no m' agradan, perquè una pri-ma es una part petita del contracte, y jo vull lo tot.

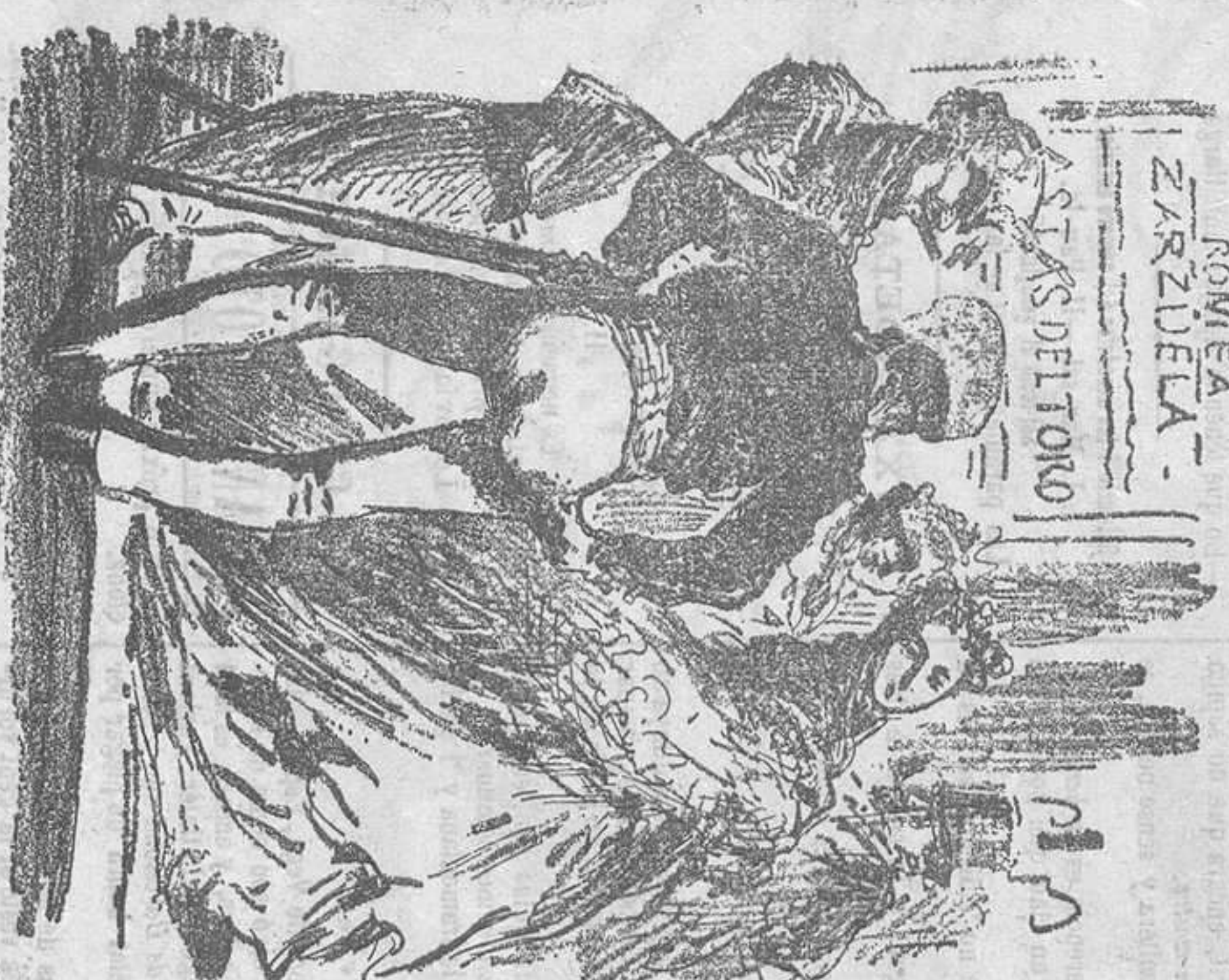
Las coquegas no m' agradan, perquè las cocas no mes poden servir per pèdrear xo-colata. Las bíances no m' agradan, perquè una

Emuasiats de n. Rossi y dels macarrons.

Alicionats al vnderille y a quiliour pipas.

¿A donde va ese cuerpo, salero Pepe? ¿A donde va?

—Noy en Piarrá que avans que feya rincer, aquesi any nos feya plantar. —Ya se sab de las riallas, ne venen plantillas.

Sempreviva

Va obrir-se un matí la fossa
i va engolir-se ton cos.
El sol, de dol, va amagar-se,
que també sent pena el sol.

Quan l'enterramorts va dir-nos:
"Què vol fer? No hi ha remeil..."
vareig aclucar els parpres
i a l'obrí'ls, que negre el cell...

El meu germà, com plorava!
Jo prou feia lo cor fort...
va semblar-me que una estàtua
em parlava poc a poc...

Deixàrem el cementiri
corllagats de greu penar.
Desvetllaren mos ulls blanca papallona
que volava per l'espai...

EMILI GRAELLS CASTELLS

Epitafis

Sota aquesta llosa freda
un rifeny hi ha enterrat,
que es pensava menjar pomes
i li varen dà estofat.
De valent—ja no cal dir-ho—
n'era molt i amb molt braó,
però quan menys s'ho pensava
li varen tocà el crostó,
i ara... res, aquí fa malves
tot pansit i encartronat,
embolcallat amb la xilava
bo i estirat com un sac.

Aquí dintre d'aquest nínxol
un futbolista afamat
hi reposa els seus ossos
amb pau i tranquil·litat.
Es diu d'ell, que la pilota
li agradava a desdir,
i, està clà, va fè un empatx
de pilota i va morir.

Futbolistes d'avui dia,
un consell us vaig a dar:
La pilota és una menja
molt difícil d'empassar,
sols la de l'olla és la bona
—amb seny us dic clà i net—
la demés és clandestina
i us pot envià al Canyet.

Aquí jau un "boy-scout"
carregat de pretensions,
com un ruc es carregava
quan anava a fè excursions.
Estudiava geografia

i els quatre punts cardinals,
el francès, taquigrafia
i altres ciències essencials.
Sabia on cau la Malàsia,
l'Everest i el Sinai
però en canvi, el pont del Mico
no us el sabia dí.
Pobret! de tant estudiar
va quedar sec com un clau;
pobret! de tant caminar
va morí... Descansi en pau.

CARLES P. CLAVERÍ

Estampa romàntica

Aquest senyor que aquí veieu en miniatura
home sigué de molts afanys i molta empena.
Es dedicà, de jove, a la literatura.
Morí a les barricades de l'any trenta.

Sigué un aventurer, un conspirador
perseguit sempre pels agents del rei.
En el seu viure errant posà l'amor
una rialla i la més dolça llei.

Dessota el redingot vesteix frac blau.
Té un aire las, cansat, i a la mà un guant.
Té un gest evocador, discret, suau
i una manera de dir-ho tot callant.

Va seure amb Saint Just a la Convenció.
Va emigrar, va lluitar, va viure errant.
Tan sols l'amor pogué fer-li traïció.
Sapigué seguir sent sempre elegant.

D'una dona que fou per ell amada
guardava en una bella urna el cor.
A París, darrera una barricada,
sempre correcte el va trobar la mort.

JOAQUIM PORREDÓN

Més morts que vius

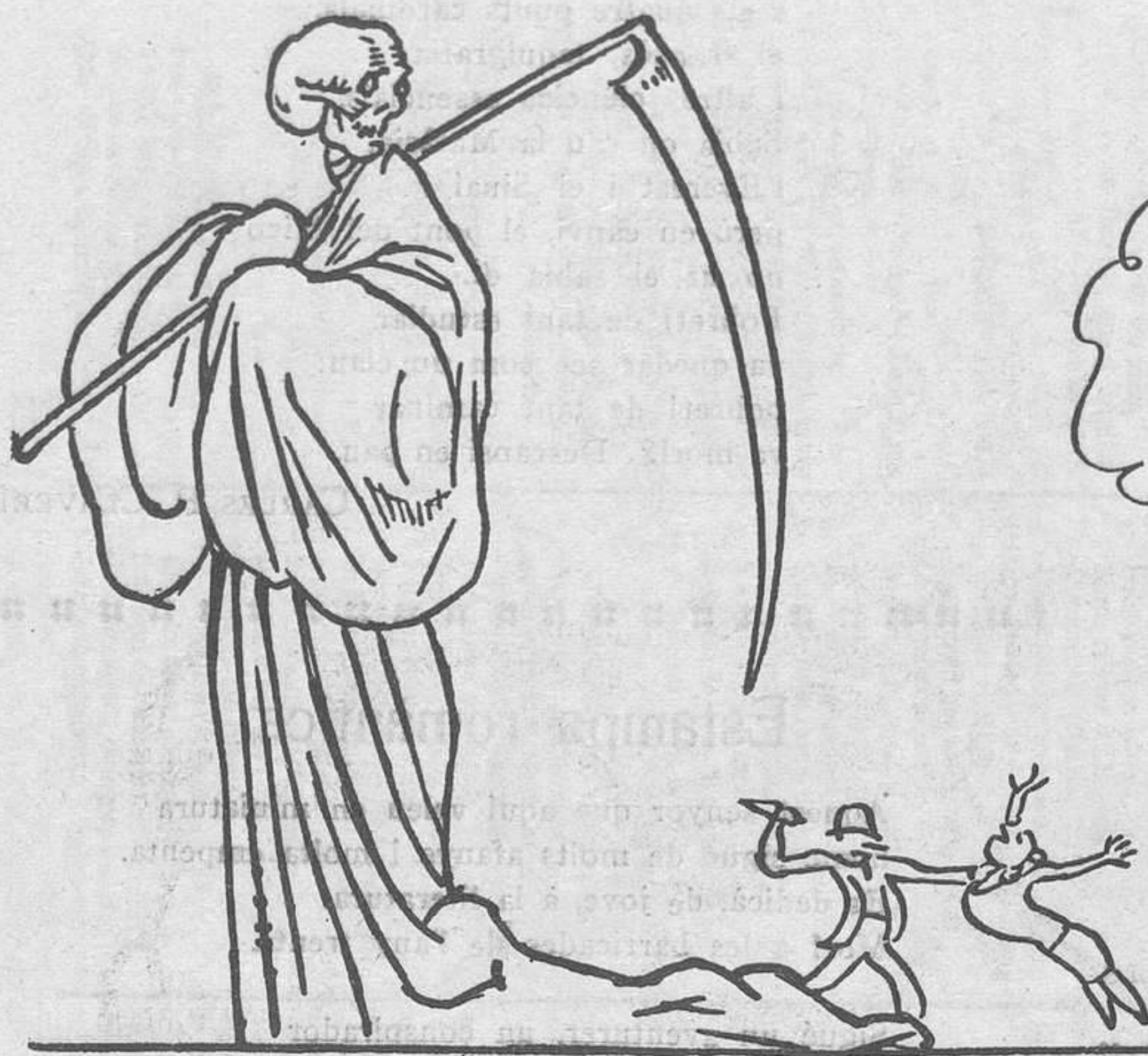
Mai no havia estat tan justa com ara aquesta frase:
més morts que vius. Quan una persona no té esma per a
contestar els insults, deixa que li facin el que els altres
vulguin, es deixa pegar i vexar, es diu, amb raó, que aquella
persona és més morta que viva.

Cal reaccionar contra aquesta mort en vida. Si un home
és viu, que ho sigui, no solament del cos, sinó també de
l'esperit, de l'energia, de la dignitat. Si només s'és viu del
cos, no val la pena de viure. Per això blasmem dels homes
que són més morts que vius. I, ai redéu! de vegades nosal-
tres mateixos en adonem que som més morts que vius. Cal
ressuscitar l'esperit i la dignitat!

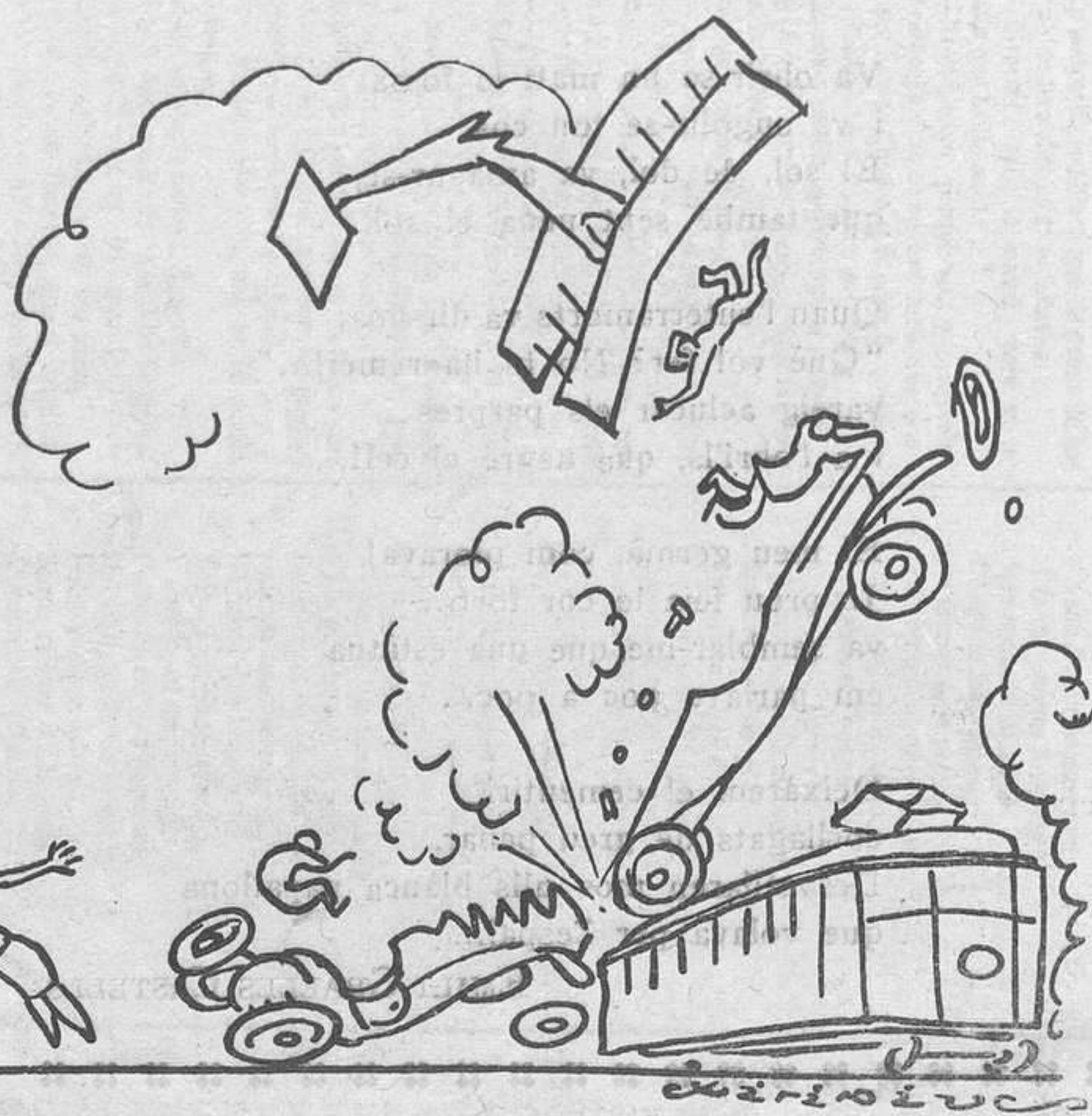
Art de ben menjar

LLIBRE CATALÀ DE CUINA

Ptes. 5

LA MORT

—Jo, sempre d'enhorabona.

DE GANDESA ...

Enterrament civil

El dia 18 d'aquest mes fou duta a la darrera morada la for-
mosa nena de set anys, Dolors Soro Gil, filla única dels fermes
lliurepensadors Joaquim Soro i Maria Gil. L'enterrament fou
una veritable manifestació de dol, i fins al cementiri, on rebé
sepultura lliure, una gran gentada l'acompanyà. D. E. P.

Rebin els seus familiars el nostre més sentit condol.

TEATRES

GOYA

Santa Joana, de Bernard Shaw, traducció de J. Broutà.

Bernard Shaw és, tal vegada, el millor autor teatral mo-
dern. Bernard Shaw, té una gran força dramàtica, una origi-
nalitat ben rara, un finíssim humorisme, una gran profunditat
de pensament, un domini dels personatges i de l'acció... Tot
això, i encara moltes altres coses, tenen les obres del gran
escriptor irlandès.

Santa Joana és la història de Joana d'Arc. Presenta a Joana
als setanta dos anys, i sembla mentida que, a aquesta edat,
Bernard Shaw pugui tenir tanta força.

Santa Juana és la història de Joana d'Arc. Presenta a Joana

d'Arc tal com era, una dona valenta i emprenedora i il·luminada.
Tant ella com tots els personatges que surten en l'obra, són
tractats amb mà mestre. Santa Joana és d'una concisió mai
vista; ni una sola paraula no és necessària a l'acció, i cada pa-
raula té una sorprenent profunditat. L'obra és un drama pu-
nyent, tractat a estones amb ironia per a la religió, l'església,
el rei Carles VII, els anglesos.

Un altre mèrit és que els discursos dels personatges—
aquesta cosa tan perillosa, els discursos—no solament no can-
sen, sinó que fascinen més al públic a cada mot que diuen.

El segon i el tercer acte són una cosa meravellosa. L'epíleg,
d'una agilitat i atreviment grandiosos, és una delícia d'humor-
isme.

Repetim, Santa Juana és una de les millors obres que exis-
teixen.

La traducció molt acurada. La presentació magnífica. La
interpretació immillorable; la Marguerida Xirgu, sobretot, en
fa una interpretació molt personal, que sorprèn de debò.

Cal felicitar a la senyora Xirgu per l'encert d'haver posat
l'obra.

POLIORAMA

En aquest teatre s'ha estrenat Gente Moza, una comèdia d'un
tal senyor Mantua, portuguès, traduïda per en Ribera-Rovira.
La comèdia no va agradar. I és que és molt poqueta cosa. Es
llàstima que el senyor Ribera-Rovira, que ens ha fet conèixer
obres tan interessants com les de Juli Dantas, ara ens faci per-
dre el temps escoltant les tonteries d'una comèdia insignificant
i grisa com és Gente Moza. I és de doldre també que faci
perdre el temps a una companyia d'actors tan discrets com són
els del "Poliorama".

TIVOLI

Es deu haver estrenat en aquest teatre La Mosquetera, sar-
cuela d'en Màntua—no el portuguès, sinó el de la Marieta—,

NITS DE LLUNA

Per Frederic Soler (Pitarra)

PTES. 2'50

UN HOME CUMPLIMENTOS

que ha musicat el mestre Martínez Valls. No som a temps a parlar-ne, però suposem que haurà obtingut un èxit. Millor.

APOLO

Don Juan Tenorio, ja no cal dir-ho, per a seguir la tradició.

NUEVO

Don Juan Tenorio, també. Aquí el pollastre va per en Jaume Borràs, que encara segueix essent en Jaumet.

PER A ACABAR

El formidable escriptor Angel Samblancat està treballant en un drama, interessantíssim i de gran emoció, segons els que el coneixen. Aquest drama és titulat *La mala filla*. No se sap a quin teatre va destinada aquesta mala filla. Uns diuen que a l'“Apolo”, altres que a l'“Español”... Veurem.

BOB

El Passeig de Gràcia

Afanyem-nos a parlar del Passeig de Gràcia al vespre, si no ja no hi seríem a temps, car s'acaba la temporada d'estiueig.

—Servidor de vostè, enterrador, a les seves ordres.

Cada vespre, des de la posta de sol fins a les nou, tota la nostra aristocràcia—aquesta aristocràcia que és l'orgull de la ciutat—va a prendre la fresca, i no a lluir com algú vol fer veure, al Passeig de Gràcia. Allí hi trobareu tot el bo i millor. Totes les famílies que no han pogut anar a estiuejar a fora, es reuneixen al Passeig de Gràcia.

Les mamàs i alguns papàs estan assentats a aquelles cadires que valen 10 cèntims. Les nenes passen amunt i avall, acompanyades de militars i altres joves aristòcrates; només algunes resten també assentades, però aquestes són les que s'han posat unes mitges que no tenen cap sargit al genoll.

Al Passeig de Gràcia, com que només hi va l'aristocràcia, que és una veritable casta, s'hi fa una vida familiar. Allí sentireu dir si la Milagritos Torredallonses porta un vestit de l'any passat arreglat, si la Marquesa de Napstorrats duu un collaret de perles falses, si els distingits senyors Culsdolla estan gairebé a la ruïna, si la Mercedes Quieroinopuedo té tan mal gust, etc., etc.

Aneu-hi, que us hi trobareu bé. Però, si no sou aristòcrates, no hi aneu que us mirarien com un intrús.

Ara, tot això ja s'acaba i començarà l'època d'anar-hi a passejar al matí, a prendre-hi el sol.

SANTA JUANA

BERNARD SHAW

PTAS. 6

Hem rebut un paper a domicili, recomanant-nos a una senyora anomenada Glòria.

En el paper diu que ens donarà camí sobre assumptes de famílies, enemistats, amors, i sap tots els secrets del món, amb la seguretat que ho endevina.

Doncs, bé, la reconvenim públicament perquè ens digui: Quant temps el senyor Nebot serà amo i senyor de Barcelona?

Si no ho encerta, la proclamem enredaire, mentidera

En Cambó ha estat de **chamba**.

Es un jugador sublim de billar.

Per què? Senzillament. Ha fet **mingo** amb totes les de la llei.

Un company nostre vol comprar una casa al carrer de **Perot lo Lladre**.

Recomanem no es propagui la nova perquè no fos cas que els anglesos volguessin cobrar-li els deutes que té i després me'l portessin a la "cangri" (a) Hotel de "Repuesto", carrer d'Entenza.

La premsa en general no sabem on té la dignitat i la vergonya. Tal com sona, i al que no li agradi que s'hi posi ungüent.

Però el poble cada dia sent més fàstic pels propietaris de diaris locals i menyspreua als periodistes que davant els sarcasmes deixen trepitjar la seva dignitat d'homes.

Es una vergonya el que passa, però estem veient que les Associacions i altres capelletes de gent de ploma sols serveixen per a demanar torretes, terrenys, concessions en pac de denigracions que toleren amb tota baixesa ridícula.

Actualment els periòdics estant tocant-ne les conseqüències, i la veritat no desmenteix aquest xiroi escrit.

La sardana invadeix amb ses notes vibrants totes les entitats del pla i de les afores.

I fins en certs locals es donen ensenyances de la mateixa, perquè tothom la sàpiga.

Ben fet.

La brutícia cada dia és més esgarrifosa a Barcelona. I pensar que els milions i milions serveixen per a coses sagnants i cruels!...

O la ciudad es de lana o el corazón es de bronce... podem dir, imitant al trempat i bufó Quevedo al topar-se amb en Vicents García, davant el noi que dormia tenint per capçana una pedra.

Els que viatgen de tercera i vénen de Lleida, estan divertits. La setmana passada, així que érem a Manresa, varen invadir el tren una pluja de recaders, que amb farcells, bultos i noses atropellaven a mitja humanitat.

Nosaltres, que presenciàrem disputes i raons, entre nos preguntàrem:

—Què no hi ha cap d'Estació a Barcelona? Perquè en aquest pas la "recaderia" s'hi portaran el catre sense pagar, malgrat sia perjudicant als desgraciats viatgers.

No hi ha dret, simpàtics transportadors. Es pot ésser recader, però mai "ordinari".

Tothom parla del "mal pas" de la Rambla, ara. El "mal pas" és aquell per vehicles que l'Ajuntament obrí "provisionalment" mentre es feien les obres del metropolità a la Plaça de la Boqueria. Prometé tancar-lo un pic acabades les obres. Les obres s'han acabat i començà a fer veure que el tancava. Però, cal: era per dissimular que el vol deixar. Ara, ja diu francament que no sap si el deixarà o el treurà. I és clar, arreu cauen pluges de protestes. Que es tregui el pas! Però l'Ajuntament diu que no sap perquè es dona tanta importància a una cosa així. Doncs, si no té importància, per què ha de fingir i fer veure que el vol treure, si la intenció és deixar-l'hi?

ARoma, fa poc, una Junta de Dames anà a queixar-se al Papa que era injust que les dones patissin durant el part i en canvi els homes només en trobessin els goigs. El Papa estudià la qüestió i trobant justa la petició encarregà a una ponència de metges que ho resolgués. Els metges resolgueren que, quan una dona infantés, l'home sofrís uns horribles dolos de ventre.

L'endemà una de les dames de la Junta havia de donar a llum. Totes les altres dames anaren a casa seva a veure si el Papa les havia enredat.

El part fou horrible, horrible, dels pitjors. I el marit es passejava tranquil i satisfet, amunt i avall del pis. Les dames començaren a indignar-se. Com més anava, més gros era el dolor de la partera, i el marit tot content. Les dames s'anaven a retirar per a dur la protesta al Papa, quan entrà corrents la minyona, dient que el senyor del principal s'estava morint d'un atac de mal de ventre.

El Papa havia complert la seva paraula. Però, hom diu que les dames, llavors, li anaren a dir que els homes no patissin durant el part de les dones, que Déu ho havia fet molt bé.

Entre el selecte repertori que porta l'eminent cançonetista Teresa Manzano, hi figura l'exquisida sardana "Recordant", lletra del nostre company Salvador Perarnau i música del notable mestre Viladomat, de la qual en fa una veritable creació.

Una nova tranquilitzadora. Tan bon punt s'acabin les obres del "Metro Transversal" i la urbanització de la Plaça de Catalunya, la Companyia Nacional de Telèfons començarà l'estesa dela seva xarxa de fils soterrània, obrint solcs a tots els carrers de la ciutat, com ja està fent a Madrid.

Es veu que els barcelonins estem condemnats a no poguer posar els peus plans.

Després d'unes poques sessions i de molts àperts s'han acabat les tasques del sisè Congrés de la Federació Internacional de les Agències de Viatge, tornant-se'n a caseta els forasters que havien vingut per prendre part en la discussió dels temes proposats.

Jo prou voldria dir-ne quelcom d'aquesta nova mania de fer congressos a cada moment, però no trobo altre comentari que aquest:

Apa, "buenas", i bon viatge!

Impremta de «La Campana de Gràcia», Olm, 8, Barcelona

Próximo a publicarse

El Año en la Mano

ALMANAQUE-ENCICLOPEDIA DE LA VIDA PRÁCTICA

Encuadernado: 2 Ptas. : En rústica: Ptas. 1'50

La próxima semana fijaremos el día que aparecerá

EL AÑO EN LA MANO

Almanaque-enciclopedia de
la vida práctica, para 1926

El Año en la Mano

es el libro indispensable

Se pondrá a la venta dentro pocos días

El Año en la Mano

Publica todos los acontecimientos mundiales

El precio de este popular libro es de Ptas. 1'50 en rústica y 2 pesetas encuadernado.

Comedias desagradables

Nou Olet : Fascinación : Trata de blancas

BERNARD SHAW

5 PESETAS

